πέντε δέκα ἐστὶν, οὐ τὰ αὐτὰ νῦν, ἃ καὶ πρότερον,
ἀποκρίνῃ; ¶ Περὶ μὲν τούτων, ἔφη, ὦ Σώκρατες,
ὥσπερ σὺ, καὶ ἐγὼ ἀεὶ τὰ αὐτὰ λέγω· περὶ μέντοι
τοῦ δικαίου πάνυ οἶμαι νῦν ἔχειν εἰπεῖν, πρὸς ἃ οὔτε
8 σὺ οὔτ᾽ ἂν ἄλλος οὐδεὶς δύναιτ᾽ ἀντειπεῖν. ¶ Νὴ
τὴν Ἥραν, ἔφη, μέγα λέγεις ἀγαθὸν εὑρηκέναι, εἰ
παύσονται μὲν οἱ δικασταὶ δίχα ψηφιζόμενοι, παύσον-
ται δὲ οἱ πολῖται περὶ τῶν δικαίων ἀντιλέγοντές τε καὶ
ἀντιδικοῦντες καὶ στασιάζοντες, παύσονται δὲ αἱ πό-
λεις διαφερόμεναι περὶ τῶν δικαίων καὶ πολεμοῦσαι.
καὶ ἐγὼ μὲν οὐκ οἶδ᾽, ὅπως ἂν ἀπολειφθείην σου, πρὸ
9 τοῦ ἀκοῦσαι τηλικοῦτον ἀγαθὸν εὑρηκότος. ¶ Ἀλλὰ
μὰ Δί᾽, ἔφη, οὐκ ἀκούσῃ, πρίν γ᾽ ἂν αὐτὸς ἀποφήνῃ,
ὅ τι νομίζεις τὸ δίκαιον εἶναι. ἀρκεῖ γὰρ, ὅτι τῶν ἄλ-
λων καταγελᾷς, ἐρωτῶν μὲν καὶ ἐλέγχων πάντας,
αὐτὸς δὲ οὐδενὶ θέλων ὑπέχειν λόγον οὐδὲ γνώμην ἀπο-
10 φαίνεσθαι περὶ οὐδενός. ¶ Τί δέ; ὦ Ἱππία, ἔφη,
οὐκ

δέκα ἐστὶν] Ibid. δέκα γίνονται, perperam.

καὶ ἐγὼ] Pro οὕτω καὶ ἐγώ.

οὐδεὶς] Neglectum eſt in edd. vett.

δύναιτ᾽ ἀντειπεῖν] Stob. δύναιτο εἰπεῖν. Vir doctus in Obſ. Miſc. Vol. III, p. 430 legendum cenſet δύναιτ᾽ ἀντειπεῖν, quod Erneſtus et Anonymus ap. Simſ. recte probant. Nam ἂν, quia idem praecedit, abundat, ſed ἀντειπεῖν a ſenſus ratione commendatur et concinnitate orationis, quia opponitur τῷ εἰπεῖν poſt ἔχειν. Accedit quod Beſſario vertens *contradicere* ſic videtur legiſſe. Ergo praetuli vulgato δύναιτ᾽ ἂν εἰπεῖν.

§. 8. τε καὶ ἀντιδικοῦντες] In edd. vett. deeſt τε et vitioſe ſcribitur ἀντιδοκοῦντες.

ὅπως ἂν] Iunt. omittit ἂν plane, ſed Stobaeus recte reponit poſt ἀπολειφθείην.

τηλικοῦτον] Marg. Steph. τοιοῦτον, quod eſt ſcholion, quo quis notauit, τηλικοῦτος h. l. non de *aetate* dici, ſed de rei *quantitate*.

§. 9. ἀρκεῖ γὰρ] In hac lectione intelligendum σοι. Sed ita ſequi infinitiuus deberet. Doctiſſ. Hindeburgius putat addendum οὐκ, *non ſatis eſt, te alios ridere* etc. Bene. *Ern.* Mihi diſplicet iſta coniectura propterea, quod ſenſum perturbat. Nam ita deberet in ſeqq. eſſe, *tu quoque debes ob reſponſa rideri*. Concedo quidem Hindeb. et Erneſto, fere poſt ἀρκεῖ ſequi infinitiuum. At vero ſequitur quoque participium Cyrop. IV, 5, 44, et ἦν ibid. VIII, 1, 14: nec rara ſunt exempla, vbi alias quoque pro infinitiuo ſolet poni ὅτι cum indic. Quod ſi ſenſus negationem poſceret: locus poſſet interrogatiue accipi, quia ἀρκεῖ γάρ; cum interrogatione idem valet quod οὐκ ἀρκεῖ γάρ. *Z.* Mihi etiam videtur οὐκ addendum.

δὲ οὐδενὶ θέλων ὑ. λ.] Stob. δ᾽ οὐδενὶ ἐθέλων λόγον ὑπέχειν.